

как сильного конкурента или же просто для получения большой прибыли от физической ликвидации приватизированного предприятия.

Таким образом, проанализировав ряд форм государственно-частного сотрудничества, можем сделать вывод, что подобное партнерство необходимо для стабильного роста экономики как на макро- так и на микроуровнях. Партнерство государства и частных лиц позволяет извлекать максимальную пользу для каждого участника подобных взаимоотношений.

Литература:

1. Матаев Т.М. Перспективы развития форм государственно-частного партнерства в Республике Казахстан // Российское предпринимательство. – 2011. – № 12 Вып. 2 (198). – С. 187-192.

СТИМУЛИ ТА ПЕРЕШКОДИ ВПРОВАДЖЕННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА У ГАЛУЗІ ЖКГ

К. А. МАМОНОВ, д-р екон. наук, доц. кафедри фінансово-економічної безпеки, обліку і аудиту

О. О. КОНОПЛІНА, ас. кафедри фінансово-економічної безпеки, обліку і аудиту

Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова, м. Харків

Серед механізмів активізації економічного зростання на регіональному і місцевому рівнях, зокрема у сфері житлово-комунального господарства, провідного значення для України набуває державно-приватне партнерство (ДПП). У 2010 році прийнято Закон України «Про особливості передачі в оренду чи концесію об'єктів централізованого водо-, теплопостачання і водовідведення, що перебувають у комунальній власності», яким врегульовано відносин між територіальними громадами та приватними інвесторами, що виникають при такій передачі, встановлено загальні вимоги до юридичного оформлення, а також специфічних вимог до змісту відповідних договорів, зумовлених особливостями правового режиму об'єктів [1].

Державно-приватне партнерство являє собою рівноправне та взаємовигідне співробітництво між державою, територіальними громадами (в особі відповідних органів державної влади чи місцевого самоврядування) та приватними інвесторами у межах реалізації проектів, спрямованих на вирішення важливих для території соціально-економічних проблем. Зростання зацікавленості держави у розвитку ДПП пов'язане з його перевагами щодо залучення ресурсів (у першу чергу фінансових та інвестиційних). Поява приватного інвестора забезпечує більш ефективне використання фінансового ресурсу на стадії реалізації проекту та здатна підвищити дохідність об'єктів у ході їх подальшої експлуатації [2].

В частині розвитку та модернізації об'єктів житлово-комунального господарства (впровадження енергозберігаючих технологій, поліпшення якості

питної води, реконструкції очисних споруд і д.т.) необхідні інвестиції, достатній обсяг яких можливо залучити на засадах ДПП.

Станом на 01.10.2014 у житлово-комунальному господарстві на засадах ДПП використовуються 65 об'єктів [3]:

- виробництво, транспортування і постачання тепла – 19 об'єктів;
- збір, очищення та розподілення води – 39 об'єктів;
- оброблення відходів – 7 об'єктів;

Загальна кількість об'єктів житлово-комунального господарства, до яких може застосовуватись ДПП (пропозиції від регіонів України) становить 157 одиниць:

- виробництво, транспортування і постачання тепла – 40 об'єктів;
- збір, очищення та розподілення води – 102 об'єкти;
- оброблення відходів – 14 об'єктів;
- управління нерухомістю – 1 об'єкт.

Здано в концесію 26 об'єктів, із них: 23 об'єкти водопостачання та водовідведення в Автономній Республіці Крим, Закарпатській, Запорізькій, Київській, Луганській, Львівській та Хмельницькій областях; 2 об'єкти теплопостачання в Донецькій та Хмельницькій областях. Також здано в оренду 29 об'єктів, із них: 14 об'єктів водопостачання та водовідведення в Миколаївській та Одеській областях; 15 об'єктів теплопостачання в Дніпропетровській, Житомирській, Запорізькій, Кіровоградській, Львівській, Одеській, Сумській областях та м. Севастополь. Здано за угодою спільної діяльності 10 об'єктів, із них: 3 об'єкти водопостачання та водовідведення в Дніпропетровській та Тернопільській області; 1 об'єкт теплопостачання в Львівській області; 6 об'єктів оброблення відходів в Закарпатській, Київській та Кіровоградській областях. Отже, на сьогодні найпоширенішою формою співробітництва між державним та приватним секторами залишається концесія - взаємовигідний договір, коли держава передає бізнесу права на використання якогось об'єкта або майна. Більшість укладених договорів оренди державно-приватного партнерства реалізується на території Миколаївської області (13 договорів), в основному у сфері забезпечення водопостачання та водовідведення. У той же час, станом на 01.10.2014 у Вінницькій, Волинській, Івано-Франківській, Полтавській, Рівненській, Харківській, Херсонській, Черкаській, Чернівецькій та Чернігівській областях та м. Київ у сфері житлово-комунального господарства не укладались договори оренди чи концесії на засадах ДПП [3].

Застосування ДПП на вітчизняних підприємствах житлово-комунального господарства має ряд перешкод: соціальна значущість галузі; недосконалість нормативної бази та врегулювання відносин між органами місцевої влади та приватними інвесторами; нестабільність економічної ситуації в країні.

Проте, на перевагу існуючим недолікам і перешкодам, існують позитивні результати від впровадження ДПП на підприємствах житлово-комунального господарства, які полягають у: акумулюванні фінансових потоків в умовах дефіциту бюджету з приватного сектору економіки; залученні додаткових

фінансових ресурсів, які можуть бути спрямовані на технічне оснащення, модернізацію та реконструкцію основних виробничих фондів, що сприятиме економії енергоресурсів та можливості зниження собівартості позитивно вплине на якість послуг.

Література:

1. Закон України «Про особливості передачі в оренду чи концесію об'єктів у сферах теплопостачання, водопостачання та водовідведення, що перебувають у комунальній власності // [Електронний ресурс]. - Режим доступа: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2624-17>.
2. Особливості застосування державно-приватного партнерства як механізму реалізації нової регіональної політики". Аналітична записка// [Електронний ресурс]. - Режим доступа: <http://www.niss.gov.ua/articles/1239/>.
3. Паспорт житлово-комунального господарства України за 2014 рік// [Електронний ресурс]. - Режим доступа: <http://www.minregion.gov.ua/zhkh/>.

КОРПОРАТИВНЕ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО В УКРАЇНІ

К. В. КУХТІН, магістр економіки, асистент кафедри міської і регіональної економіки Харківського національного університету міського господарства імені О. М. Бекетова, м. Харків

Корпоративне¹ державно-приватне партнерство виникло в кінці ХХ-го ст. на засадах залучення приватних інвесторів до фінансування, розробки та реалізації інфраструктурних проєктів муніципалітетів², що змусило уряди багатьох країн вдаватися до запровадження інституту корпоративного державно-приватного партнерства (КДПП) як альтернативи приватизації з ціллю реалізації масштабних соціально важливих інфраструктурних проєктів – Концепції ООН «Про сталий розвиток міст ХХІ ст.». Головні напрями Концепції: 1. надання всім громадянам гідного житла; 2. вдосконалення процесів управління людськими поселеннями; 3. ефективне планування і управління землекористуванням; 4. інтеграція процесів надання населенню елементів інфраструктури: водопостачання, каналізації, обробки рідких і твердих відходів; 5. забезпечення міських поселень стійкими системами енергопостачання і транспорту; 6. розвиток планування і управління людськими поселеннями в районах можливості стихійних потрясінь;

¹ Корпорація (лат. corporatio - об'єднання): 1) об'єднання, союз, суспільство; 2) у праві - сукупність осіб, що об'єдналися для досягнення якої-небудь мети; є юридичною особою (в США публічні корпорації - муніципалітети і приватні - акціонерні суспільства).

² Муніципалітет (лат. municipium - місто з правом самоврядування) - система виборних органів місцевого управління і самоврядування, складається з виборної колегії на чолі з мером і чиновницького виконавчого апарату. Головним джерелом доходів муніципалітету є місцеві податки з населення. У США і Великобританії муніципалітетами називають тільки органи міського управління. У Москві муніципалітет є органом місцевого самоврядування, що включає муніципальні збори і розділ місцевої адміністрації. Муніципалітет може бути власником муніципальних підприємств, житлового фонду; відає державними школами, санітарними службами, місцевою поліцією, іноді установами по медичному обслуговуванню і соціальному забезпеченню.